

[Thestrup.]

dér kan jo pressebureauerne ved dagligt at sende én af deres folk hen i administrationskontorer få udleveret og gennemgå de indkomne sager, efter at de sager, der er hemmelige, er sorteret fra, og det er jo en meget mere vidtgående ordning end den, vi har foreslået.

Vi var, som det blev anført for nylig her, da vi behandlede spørgsmålet om parts-offentlighed i 1964, inde på tanken om på dette område at skabe ensartede regler i Norden, og jeg takker ministeren for de oplysninger, vi fik på dette område. Jeg vil henstille til ministeren, at vi, når vi kommer til udvalgsbehandlingen, undersøger, om der er en mulighed for at få en sådan ensartet ordning. Jeg tror, at der skulle være nogle muligheder for, hvis vi mener, det kan lade sig gøre, så at behandle spørgsmålet gennem Nordisk Råd.

Jeg skal for mit eget vedkommende ikke nægte, at jeg har en del sympati for den svenske ordning, og det er jo rigtigt, som hr. Ib Thyregod sagde, at ved en sådan ordning kommer pressen til at få en indflydelse, en betydning, som den har på en række andre områder, og som den vel i og for sig efter den mening, vi i almindelighed har i dette høje ting, har anvendt på en udmærket måde. Det er rigtigt, at der så bliver spørgsmålet om ansvar. Det er jo for så vidt løst med alt det, pressen hidtil har haft med at gøre, og jeg håber også og er overbevist om, at pressen vil vide at kende sit ansvar, hvis den med tiden får den stilling her, som den har ifølge den svenske ordning.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at pressen jo vedrørende lovgivningsarbejdet får forelagt finansudvalgets akter, og efter de erfaringer, jeg igennem mange år har haft i finansudvalget, må jeg sige, at jeg har været glad ved denne ordning, og jeg tror, den har betydet en hel del. Det, der navnlig har betydning, er jo, at pressen kan informere offentligheden om, hvad det er, der skal til at ske, og hvad det er for ting, lovgivningsmagten er stillet over for, og derved kan vække interesse for disse sager. For mig at se er det en helt naturlig udbygning af folkestyret, at befolkningen hele tiden kan følge med i, hvad der sker på det ene og på det andet område, og det forekommer mig, at det netop ville have

stor betydning, om vi i helt anderledes grad kunne blive orienteret af pressen om, hvad der sker inden for administrationen.

Jeg må også sige — jeg nævnte det lige før — at jeg har ikke den samme opfattelse som justitsministeren og hr. Jørgen Peder Hansen har gjort gældende, at det vil betyde en forøgelse af administrationen. Jeg kan ikke tænke mig det. Jeg tror tværtimod, at det vil betyde en forenkling, en lettelse af den, i det øjeblik offentligheden kommer til, men det er naturligvis noget, der vil vise sig, hvis vi går over til offentlighed i administrationen.

Jeg vil også gerne sige, at jeg naturligvis er ganske enig med hr. Jørgen Peder Hansen i, at man bør høre, hvad administrationspersonale siger om dette. Men alle disse undersøgelser er jo noget, som det er naturligt at foretage i udvalget. Det ligger jo sådan, at når man fra partiernes side her fremsætter lovforslag, er vi afskåret fra at foretage de samme indgående undersøgelser, som regeringen er i stand til at foretage med det store personale i ministerierne bag sig uden at behøve at tage hensyn til omkostninger og med mulighed for at kræve oplysninger ind fra alle de offentlige myndigheder.

Når vi har fremsat dette lovforslag, er det i høj grad, fordi vi finder, at det egentlig bør gå hånd i hånd med den rationalisering af administrationen, som man er i færd med, og som man fra regeringens side, det forstår jeg, nu for alvor tager fat på. Vi har ment, det var nødvendigt, at spørgsmålet om offentlighed blev rejst i forbindelse med dette, det er vor egentlige grund til at fremsætte forslaget nu, og jeg skal med disse bemærkninger udtale håb om, at vi kan nå til et resultat her. Der har jo hidtil fra alle sider været velvilje over for forslaget, og jeg skal hermed anbefale det.

Poul Dam: Der er for så vidt grund til at takke forslagsstillerne, fordi de har givet anledning til, at disse spørgsmål kan blive drøftet, selv om denne tak ikke indebærer, at jeg kan tilslutte mig det fremsatte forslag.

I og for sig er det jo noget af et illusionsnummer, at man sådan fremsætter et forslag, som er baseret på en nu nogle år gammel kommissionsbetænkning, fuldt ud vi-